

Kam kráčíte kroky?

Malá Vizita devětatřicetiletého lékaře Aloise Volkmana mě přinutila k vysokému soustředění, dala mi cosi poznat. Pracuje s úhrnem, bez inflace slov a entropie konstatuje, co nastřádala zkušenost. Je výtažkem z dlouhodobého pozorování a především z vlastní lékařské praxe. Skoro nikde přitom nepopisuje, nýbrž probíjí se obraznou zkratkou přímo k podstatě věci. Volkmanova sbírka, volně navazující na metodu Miroslava Holuba, je postavena na starosti a dřině nepopírá lidské utrpení, ani se mu nepodvoluje. Vzdor vnějškové jednoduchosti vyjadřuje bez stopy simplifikace třeba na čtyřech řádcích složité záležitosti - nutí k opětovnému čtení, ne že by nebylo rozumět, ale protože je nutné se zhloubat. Ústřední hodnotou Volkmanových básní je odolný a úsporný lidský život. Mohla by jej dobře symbolizovat například srdeční činnost, která je podle EKG *„Ne přímka, rovina, kruh. / Nekonečně chvějící se křivka“*. K nejkrásnějším básním sbírky patří Poslání: *„Vyčerpán do krajních poloh / každodennosti / shledávám, / že verše, které se vcítily / v rozličné stavy pacientů, / které odrecitovala útěcha / nad lůžky nemohoucích... / že tyto verše / nepoznají papír. / Řadí se k skutkům.“*

K takovým nemluvným, potřebným skutkům se řadí i Volkmanovy básně.

Jaroslav Peterka